

Tij en Ik

In deze rubriek interviewen we twee mensen die een familiale of vriendschappelijke band met elkaar hebben – of anderszins op elkaar betrokken zijn. Wilt u meedoen aan deze rubriek of wilt u andere mensen opgeven? Mail naar: visie@eo.nl

Bert Troost werkt al zijn hele leven in het basisonderwijs. Zijn zoon Gerald, muzikant en producent, is ondernemend en daarmee ook wat minder snel tevreden. Moeilijke situaties, zoals het overlijden van zijn broertje, verwerkt hij in een liedje. Bert: “Daar luister ik naar met tranen in mijn hart.”

‘Ik moest Gerald uit de cel halen’

Bert (63): “Ik heb Gerald pianoles gegeven toen hij 5 jaar oud was. Ik speel van alles een beetje: gitaar, dwarsfluit, piano. Na tien minuten lagen we altijd rollend op de grond, dan was zijn concentratie op. Toch had hij in één jaar alle piano boeken doorgespeeld. Gerald was een makkelijke puber, een heel plezierig jong. Hij zocht wel zijn muzikale grenzen op en kwam wel eens met heftige popmuziek terug uit de bibliotheek. Als degelijke, orthodoxe christenen vonden we dat die muziek niet in ons huis hoorde. En hij heeft eens een pakje sigaretten uit een supermarkt gestolen. De politie belde: ‘Uw zoon zit hier in de cel.’ Moest ik ‘m daar ophalen, dat vond ‘ie vreselijk.

Gerald heeft een 5-jarig broertje verloren. Bij zulke heftige gebeurtenissen heeft hij de neiging zich terug te trekken omdat het hem te diep raakt, om het later via het schrijven van een liedje alsnog te verwerken. Daar luister ik dan naar met tranen in mijn hart. Gerald vond het te emotioneel om zijn zieke broertje voor te lezen, en later kon hij niet naar het graf. Dat vind ik overigens heel begrijpelijk, maar ik word juist naar zulke situaties toegeroepen om te kijken wat ik kan doen. Misschien heb ik in die periode Gerald en mijn andere kinderen niet goed genoeg begeleid; ik heb mijn pijn niet altijd laten zien, daar wilde ik hen niet mee belasten.

Van zijn onbevangenheid om het Evangelie te delen – op podia maar ook in persoonlijke ontmoetingen – kan ik nog wat leren. We zijn beiden avontuurlijk aangelegd, maar ik kan jaloers zijn op het gemak waarmee hij bijvoorbeeld reizen maakt met vrienden. Het liefst zou ik ook een maand gaan backpacken in Mexico, en dan krijg ik Gerald makkelijk mee. Maar mijn vrouw ziet dat niet zitten; de vrouwen van tegenwoordig laten hun man makkelijker gaan, haha!”

Gerald (37): “Ik ben een gevoelsman en schrijf mijn teksten ook vanuit mijn gevoel. Als artiest beleef ik de dingen groots en meeslepend. Die emoties spelen bij mijn vader wat minder intens, denk ik. Hij is nuchterder. Met hem bespreek ik eerder geloofszaken, of een goed boek dat we hebben gelezen. En we hebben samen meerdere reizen gemaakt. Als hij binnenkort met pensioen is, zullen we dat vast nog vaker doen.

Ik ben steeds weer op zoek naar vernieuwing en uitdagingen; mijn vader leeft meer in het hier en nu en is heel tevreden. Dat zijn niet direct eigenschappen die ik tot mijn arsenaal mag rekenen. Ik ben wat sneller ontevreden. Hij is zijn hele leven meester geweest. Dat is heel loyaal van hem, maar zo’n leven zou mij niet passen. Ik heb meer ruimte nodig. Toch zijn er ook overeenkomsten: mijn vader heeft drie keer een maand met zijn gezin door Israël gereisd, en in zijn kerkelijke gemeente heeft hij allerlei initiatieven genomen die tot verandering hebben geleid.

Zei mijn vader dat ik *black metal* heb geluisterd? Dat is dan zijn beleving geweest, haha! Het was eerder symfonische rock, zoals Chicago, Toto en Brian Adams. Ik was een makkelijke puber, al deed ik ook wel dingen waar mijn ouders geen weet van hadden. Maar thuis deed ik netjes aan alles mee.

Tot en met de basisschool heeft mijn vader het voortreffelijk gedaan. Vanaf mijn puberleeftijd had hij misschien wat meer manningingen met me mogen doen; bier drinken, reizen maken, grenzen opzoeken. Overigens hoeft dat wat mij betreft niet perse op een survival-achtige manier. Ik ben niet zo’n modderroller.”

‘Mijn vader leeft meer in het hier en nu en is heel tevreden’